

دکتر سیروس مشکی
وکیل دادگستری

ده هزار ((گرین کارت)) به فروش می رسد!

■ چگونه با فروش کارت سبز، دولت امریکا سرمایه های خارجی را جذب می کند؟

این مبلغ به پانصد هزار دلار کاهش می یافت. ضمناً در پاره ای نقاط بد آب و هوا نیز با اجازه قبلی اداره مهاجرت، از شرط استخدام ده کارگر تمام وقت نیز می توان معافیت دریافت کرد.

با توجه به اشکالاتی که اجرای طرح فوق در برداشت، و نیز پاره ای سوء استفاده ها و تقلباتی که دیده شد، دولت فدرال در سال ۲۰۰۸ استثنای تازه ای بر این برنامه وارد ساخت و آن، امکان خرید سهام در شرکت های بزرگی بود که با دریافت اجازه از دولت فدرال، از طریق جلب سرمایه های خارجی به اجرای برنامه های عمرانی و اقتصادی می پرداختند. به این ترتیب، متقاضیان گرین کارت می توانند با خرید پانصد هزار دلار سهام، بی آنکه تعهدی یا وظیفه دیگری داشته باشند، ظرف مدت بسیار کوتاهی کارت سبز دریافت کنند.

از سال ۲۰۰۸ که طرح ویژه به اجراء آمده است، تعداد متقاضیان استفاده از آن، همه ساله فزونی یافته است. در اجرای این طرح، موسسات جدیدی پا گرفته اند که در نواحی در حال توسعه و یا کم اشتغال، مبادرت به اجرای پروژه های جاده سازی، هتل سازی، کارخانه معدن نموده اند و با جلب سرمایه های خارجی، نه تنها به اقتصاد محلی یاری رسانده اند، بلکه مشتاقان گرین کارت را نیز به مراد دل رسانده و می رسانند.

به عنوان نمونه، در شهر (سن برناردینو) در ایالت کالیفرنیا، از این برنامه برای احداث ساختمان تئاتر شهر در داون تاون استفاده شده است. در شهر (ژوبیتتر) در ایالت فلوریدا، از این برنامه برای ایجاد مجتمع تفریحی، بارانداز و آمفی تئاتر در هوای باز استفاده شده است.

در پنسیلوانیا، این طرح جهت توسعه یک مجموعه بیمارستانی و کمک به مراکز آموزشی کودکان به کار گرفته شده است. موسساتی که حق پذیرش سرمایه گزار به منظور انجام طرح های عمرانی و تقاضای گرین کارت را دارند، باید بدو طرح خود را به دولت فدرال تسلیم نمایند و پس از تصویب آن، مبادرت به جلب سرمایه های خارجی کنند.

این گونه طرح های اقتصادی غالباً با موفقیت کامل انجام شده است. معهدا باید در نظر داشت که شرایط اقتصادی همواره دستخوش دگرگونی است و هر پروژه اقتصادی، هر چند هم سنجیده و دقیق باشد، ممکن است در صورت بروز عوامل پیش بینی نشده به نتایج مطلوب نرسد. بدیهی است در صورت عدم کامیابی، شرکت ممکن است تمام یا بخشی از سرمایه خود را از دست بدهد و نتواند طرح مصوبه را به طور کامل اجرا کند. در این صورت، صاحبان سرمایه هم با مشکل روبرو می شوند و ممکن است در بعضی موارد

بسیاری از متقاضیان پروانه اقامت دائم در امریکا (گرین کارت) گاه سالها در انتظار می مانند و متحمل هزینه های سنگین می شوند تا سرانجام به مقصود خود نائل شوند. بسیار کسان در آرزوی هجرت به سرزمین هایی چون کالیفرنیا، فلوریدا و تگزاس هستند تا در جاده های وسیع آن، از هوا و آفتاب حیات بخش بهره برده و با خود روهای آخرین مدل سریع خود را به شهرها و مزارع پهناور برسانند.

تا همین چند سال پیش، دلباختگان امریکا باید گاه سالها در انتظار می ماندند و در پیچ و خم قانون و راهروهای اداره مهاجرت، سرگردان می شدند. ولی با تصویب قانون اصلاحی مهاجرت و افزودن راههای تازه ای برای سرمایه گذاران، دولت امریکا این امر را به نحو قابل ملاحظه ای تسهیل و تسریع کرده است. پاره ای کسان با بهره وری از این امکانات تازه، می توانند ظرف مدت کوتاهی شاهد مقصود را در آغوش کشیده و به وصال (کارت سبز) نائل شوند.

بر طبق این مقررات، با حداقل پانصد هزار دلار سرمایه می توان از طریق موسساتی که حداقل (۱۰) شغل جدید در نقاط روستایی یا کم اشتغال ایجاد می کنند روایت مخصوصی دریافت نمود که سرمایه گزار و همسر و فرزندان را به سرعت در مسیر دریافت اجازه اقامت دائم قرار می دهد.

این شیوه، به ویژه برای کسانی که اقوام نزدیک امریکایی یا مهارت های ویژه شغلی ندارند، و نمی توانند از راه های سنتی گرین کارت دریافت کنند، سوای ازدواج با اتباع امریکا بهترین وسیله است. این اشخاص ناچار نیستند به کسب و کاری بپردازند یا حتی در اداره امور شرکت نیز دخالت داشته باشند. پاره ای هیچگاه موسسه ای که در آن سرمایه گذاری کرده اند را نیز نمی بینند!

امکان دریافت گرین کارت از طریق سرمایه گذاری به طرح EB-5 موسوم است و ابعاد نسبتاً محدودی دارد. بر طبق این طرح، همه ساله فقط ده هزار گرین کارت صادر می شود. (البته به شرط آن که متقاضی واجد شرایط به این تعداد وجود داشته باشد).

طرح صدور گرین کارت از طریق سرمایه های خارجی در سال ۱۹۹۱ به تصویب کنگره امریکا رسید و از سال ۱۹۹۲ به اجراء آمد. بر اساس طرح نخستین، حداقل لازم برای سرمایه گذاری و دریافت کارت سبز، مبلغ یک میلیون دلار در شهرهای بزرگ (با جمعیت بیش از یک میلیون نفر) و نیز استخدام ده امریکایی (یا مقیم امریکا) بود. استثنائی که در این مورد وجود داشت، سرمایه گذاری در روستاها و مناطق دور افتاده بود که در آن صورت،

از دریافت گرین کارت محروم بمانند.

گرین کارت هایی که از طریق سرمایه گذاری صادر می شود، بدو دو سال اعتبار دارد و پس از آن، به شرط بقای سرمایه به ویزای دائمی تبدیل می شود. بعد از آن که گرین کارت دائم صادر شد، معمولاً سهام شخص توسط موسسه مربوطه باز خرید می شود و سرمایه گزار، اصل سرمایه خود را دریافت می کند و طبعاً در طی این مدت، چنانچه سود سهامی نیز حاصل شده باشد، متعلق به سرمایه گزار خواهد بود.

در سالهای اخیر، تعداد متقاضیان استفاده از این برنامه به ویژه از کشور چین روزافزون بوده است. خانواده های مرفه، غالباً به نیت اعزام فرزندان خود به مدارس آمریکا، از این برنامه استقبال زیادی بعمل آورده اند. تنها در سال ۲۰۱۰، بیش از ۱۲۷۷ متقاضی کشور چین به سرمایه گذاری جهت دریافت گرین کارت اقدام نموده اند. پس از چین، ۱۱۰ متقاضی از کره جنوبی و در مرحله سوم، سرمایه گزاران ایرانی بوده اند که تعدادشان در سال مورد نظر به ۵۹ نفر می رسد. متقاضیان هندی و انگلیسی هم به ترتیب سایر سرمایه گزاران را تشکیل داده اند.

طرفداران این برنامه، آن را می ستایند و وسیله موثری برای شکوفائی اقتصادی، و تسریع صدور گرین کارت برای متقاضیان می دانند. به عنوان مثال، در حومه شهر (جی) در ایالت ورمونت، به یاری پروژه EB-5، یک مجموعه آپارتمانی مدرن و پیست اسکی روی یخ احداث شده است که نقش موثری در شکوفائی اقتصاد منطقه داشته است. در همین ناحیه، هم اکنون پروژه دیگری در دست اجراست که یک دریاچه سرپوشیده، مجتمع زمین گلف و یک هتل مدرن برای جلب اسکی بازان رادر برمی گیرد.

به عقیده ناظران، با توجه به موانعی که بانکها در تصویب وام ها ایجاد کرده اند، طرح های سرمایه گذاری مهاجرتی بهترین وسیله اجرای طرح های بزرگ اقتصادی و آبادانی است.

در برابر، گروهی معتقدند که این برنامه صرفاً تمهیدی است که دولت فدرال برای جلب منابع مالی خارجی به آمریکا توسط «فروش گرین کارت» اندیشیده و عملاً موجباتی فراهم آورده است که ثروتمندان خارجی بتوانند خارج از نوبت و بدون تقریباً هیچگونه زحمتی، اقامت دائمی آمریکا را به دست آورند. به بیان دیگر، به نظر این گروه، طرح EB-5 هدفی جز فروش گرین کارت به بهائی گزاف ندارد!

جالب این جاست که به موجب مقررات قانون مهاجرت، طرح های مربوط به سرمایه گذاری لزوماً نباید ده شغل جدید ایجاد کنند بلکه مجری طرح کفایت ثابت کند در صورت عدم اجرای آن پروژه، ده شغل از بین خواهد رفت. مخالفان این قانون هم چنین معتقدند دولت آمریکا در واقع این کشور را به ثروتمندان خارجی فروخته است در حالی که نیاز واقعی به سرمایه های آنان ندارد. این نظریه اما چندان درست به نظر نمی رسد. در حال حاضر که بحران اقتصادی سراسر مملکت رادر بر گرفته است و نرخ بیکاری در پاره ای نقاط از ۱۶ درصد هم فراتر رفته است، تنها به مدد پروژه های جدید در مناطق کم رشد و کم اشتغال می توان اندکی از وخامت اوضاع کاست. در شرایط عادی، جلب سرمایه برای اینگونه برنامه ها مستلزم صرف هزینه و پرداخت بهره های بانکی گزاف است. در حالی که به کمک سرمایه های خارجی می توان بانکد هزینه، به نتایج مطلوب دست یافت.

در طی ۲۱ سالی که دولت آمریکا از طریق سرمایه گذاری مهاجرتی پذیرد، فقط در یک مورد، پروانه بهره برداری پروژه ای توسط دولت لغو شده است. در آن مورد، طرح بازسازی شهر (ویکتورویل) در ایالت کالیفرنیا از طریق احداث یک نیروگاه برق، مرکز راه آهن و پالایشگاه تصفیه آب های هرز در نیمه راه با مشکلاتی مواجه شد و نتوانست اشتغال مطلوب را فراهم آورد. در نتیجه اداره مهاجرت اجازه قبول سرمایه گزار خارجی از طریق این پروژه را لغو کرد. معمولاً در صورت چنین اتفاقی آن مقدار از سرمایه اشخاص که هنوز به مصرف نرسیده است، باز پس داده می شود.

البته در این پرونده، شهرداری (ویکتورویل) با اداره مهاجرت اختلاف نظر شدید دارد و از طریق مراجع قضایی، قصد دارد دولت فدرال را به تمسید امتیاز و ادامه این طرح وادار نماید.

از لحاظ سابقه تاریخی، دولت آمریکا تا پیش از سال ۱۹۸۰ برای سرمایه گزاران خارجی که مبالغی معادل ۴۰ هزار دلار به آمریکا وارد می کردند، تحت شرایطی گرین کارت صادر می کرد. در آن سال، این طریق مسدود شد و تا سال ۱۹۹۰ هیچکس نتوانست با سرمایه گذاری گرین کارت دریافت کند.

از سال ۱۹۹۰ طرح جدیدی به تصویب کنگره رسید که به موجب آن، سرمایه گزارانی که دستکم یک میلیون دلار در شهرهای بزرگ و یا پانصد هزار دلار در نقاط کم جمعیت و یا کم رشد سرمایه گذاری و ده شغل جدید ایجاد می کردند، می توانستند تقاضای کارت سبز کنند. این طرح در واقع برای جلب سرمایه داران مقیم هنگ کنگ به اجرا در آمد زیرا ثروتمندان مقیم هنگ کنگ نگران جدایی هنگ کنگ از انگلستان و پیوستن آن به چین کمونیست بودند که قرار بود در سال ۱۹۹۷ صورت پذیرد. در آن سال ها ثروتمندان مقیم هنگ کنگ به کشورهایی چون استرالیا، کانادا و نیوزیلند مهاجرت می کردند. در نتیجه کنگره آمریکا برای رقابت با این کشورها، طرح صدور ده هزار گرین کارت در سال را از طریق جلب سرمایه های خارجی به تصویب رساند. متعاقباً، طرح EB-5 شامل مشارکت در پروژه های موجود شد که به موجب آن افراد می توانند بی آنکه نقشی در مدیریت و اجرای طرح داشته باشند، پروانه اقامت دائم دریافت کنند. البته همسر و فرزندان کمتر از ۲۱ سال ایشان هم مشمول این مقررات می باشند.

همانطور که اشاره شد تسهیلات جدید از سال ۲۰۰۸ به اجرا در آمده است و هدف آن با توجه به بحران های شدید اقتصادی، سقوط بازار سهام و ورشکستگی بانکها تزریق خون تازه در رگ اقتصاد آمریکا بوده است.

از این رو بود که دولت آمریکا با اصلاح طرح EB-5 امکان دریافت گرین کارت را با فقط ۵۰۰ هزار دلار و بدون نیاز به دخالت در امور شرکت، اعطا نمود.

از میان ۱۷۱ شرکتی که تاکنون طرحهایی برای مشارکت در این برنامه ارائه کرده اند، ۴۳ پروژه مربوط به ایالت کالیفرنیا بوده است. البته کلیه این موسسات در حال حاضر فعال نیستند و از میان آن دسته که هنوز مشغول انجام پروژه های خود هستند، پاره ای از قبول سرمایه گزار خارجی سر باز می زنند زیرا نیازی به منابع مالی تازه ندارند.

در حال حاضر، دولت آمریکا مشغول بررسی آثار و نتایج طرح EB-5 است و به نظری رسد در آینده، با تقویت و گسترش این مقررات، تضمینات بیشتری برای حفظ سپرده های خارجی به منظور جلب هر چه بیشتر منابع مالی جدید به وجود خواهد آمد.